

havnske kommunale Hospitaler, der er Plejemoderen virkelig det, hun bør være, men paa Rigshospitalet kan man, uden at det vil gøre den fjerneste Skade, afskedige Plejemødrene. Det vilde bringe Udgifterne en hel Del ned.

Der har været klaget over Kosten derude, det blev der ogsaa, da jeg laa der. Jeg havde, hvad Maden angik, ikke noget at klage over. Men der er andre Ting af ret graverende Natur, jeg vil fremhæve. Der er saaledes det Forhold, at naar en Patient erklærer sig utilfreds med Behandlingen, det være sig berettiget eller uberettiget — Patienter er maaske ikke altid de behageligste Mennesker at have med at gøre, det skal jeg villig indrømme —, kaster man dem uden videre ud, og det øjeblikkeligt, de kommer paa Porten straks. Det har jeg f. Eks. selv maattet prøve, og jeg kender et bestemt Tilfælde, hvor en anden ogsaa har maattet prøve det. Ved Henvendelse til Folk, der har ligget som Patienter paa Rigshospitalet, kan, som sagt, en Kommission eller Ministeren sikkert faa en hel Mængde Oplysninger, som vil godtgøre, at Forholdene paa Rigshospitalet er alt andet end tiltalende. Jeg skal ikke her komme videre ind derpaa, men kun opfordre den højtærede Kultusminister til at undersøge disse Ting noget nærmere, thi det har dog sikkert ikke været Meningen, naar vi har ofret de mange Millioner paa dette Hospitals Opførelse og Aar efter Aar ofrer over en Million Kroner paa Driften, at den saa gennemgaaende hos de Patienter, der kommer derud, kun skal vække Utilfredshed. Det kan ikke have været Hensigten, i hvert Fald har det ikke været min Hensigt, da jeg var med til at stemme for Bevillingerne.

Det, der paa Rigshospitalet først og fremmest burde gøres, og hvad jeg særlig vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, er, at den Mand, der hedder Direktøren, og som nu, saa vidt jeg kan skønne, holdes nede og ikke maa faa noget som helst at sige, faar nogen Myndighed. Alene det, at han blev den ledende over hele Institutionen, vilde sikkert betyde ikke saa ganske lidt. Der skal sikkert en fast Haand hos Ministeren til at trumfe igennem, at denne Mand faar nogen Myndighed over Forholdene derude. Men der vilde sikkert være vundet meget, hvis Direktøren blev Direktør i virkelig Forstand. Jeg vil haabe, at den højtærede Kultusminister vil tage det, jeg her har udtalt, under Overvejelse, maaske

kan ogsaa Finansudvalget tale lidt med Ministeren om disse Ting.

Den anden Institution, som jeg vil gøre nogle Bemærkninger om, er den selv-ejende Institution „Samfundet og Hjemmet for vanføre“, som har til Huse paa Toldbodvejen. Ogsaa der er Forholdene uheldige. Det er vistnok $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., i hvert Fald nogle Hundrede Tusinde Kroner, der aarlig ydes af det offentlige til Driften af denne Institution, foruden at Staten vistnok har købt Ejendommen til den, har garanteret for Prioritetslaan o. s. v., det er i hvert Fald meget store Beløb, Staten har ofret paa dette Hjem for vanføre. Ogsaa der har man en Læge, jeg skal begynde med ham. Denne Mand, som hedder Professor Panum, er en i alle Henseender højt ubehagelig Herre. Naar der kommer Folk med Patienter, Børn, der har en eller anden Skavank, skal de passe godt paa, hvis de ikke vil fejces ud af Døren, inden de rigtig er kommet indenfor. Jeg skal nævne et Par Tilfælde, som er forefaldet i Helsingør-Egnen. Jeg er i Bestyrelsen for et Børnehjem i Fredensborg, og der havde vi for et Par Aar siden et Barn, hvis Ben var meget krogede. Vi sendte Plejemoderen med Barnet ind paa „Hjemmet for vanføre“. Selvfølgelig skulde Kommunen deroppe betale Udgiften, saa det vedkom ikke „Hjemmet for vanføre“, hvordan den blev afholdt. Vi sendte altsaa Plejemoderen derind med Barnet, og det lille Barns Ben saa ynkelige ud. Men hun blev hurtigst muligt foset ud af Døren, Professor Panum vilde overhovedet ikke have noget med hende at gøre. Han behandlede Plejemoderen, der kom med Barnet, som om det var hende, der skulde have Fattighjælp. Vi lod saa Barnet komme ud til Dr. Slomann, og paa 3 Uger var dets Ben fuldstændig helbredede. Et lignende Tilfælde blev mig forebragt for kort Tid siden. En Moder sad grædende henne i Grønningen udenfor Hjemmet med sit lille Barn, hvis Fødder var i høj Grad deforme. Hun havde været inde paa Hjemmet og var blevet kostet ud igen, man vilde ikke gøre noget ved dette elendige Barn. Nu siger sikkert de fleste Kommuner — vi gør det i alt Fald i Helsingør, og jeg vil antage, at Københavns Kommune ogsaa er saa human, at den gør det —: Hvis der skal Bandager til eller noget af den Art, kom saa til Fattigvæsenet, ifølge de bestaaende Love er dette jo ikke Fattighjælp. Men det